

на съдията Цанко Хаджистойчев по к.д. № 25/1992 г.

Решението на мнозинството отхвърля изцяло искането за обявяване противоконституционността на чл.5 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание/ПОДНС/.С това не мога да се съглася.Не споделям и контрадикторното разбиране за неконституционностъобразност на разпоредбата изцяло.

Чл. 5 ПОДНС предвижда възможността за предсрочно освобождаване на председателя/и на заместник-председателите/ на Народното събрание поради: а /подаване на оставка/ и б /обективна невъзможност за изпълнение на задълженията или системно нарушаване на правата и задълженията в рамките на неговата компетентност. Спорът кристализира в това, дали след като Конституцията мълчи по този въпрос основания за прекратяване правомощията на председателя на парламента могат да бъдат съдържание на друг нормативен акт извън нея.

Разпоредбата на чл. 72, ал.1 от Конституцията регламентира основанията за предсрочното прекратяване на мандата на народния представител.Те са посочени изчерпателно.Председателят на Народното събрание е преди всичко депутат.С прекратяване на пълномощията му на народен представител той престава да бъде и председател на парламента.От друга страна това,което може да упражни един народен представител,не може да му бъде отнето,вкл. правото на оставка.Последното не е само предоставена възможност на народните представители за предсрочно освобождаване, а представлява основна конституционна линия, изразена с разпоредбите на чл.72, ал.1, т.1;97, ал.1, т.1;111, ал.1, т.2;129, ал.3;148, ал1, т.2 от Конституцията.Схващането, че председателят на Народното събрание не може да подаде оставка без да прекрати пълномощията си на народен представител, т.е. че не може"да слезе от председателската маса на банките на редовите народни представители", не е приемли-

во. С оглед на това не считам чл. 5, ал. 1, т. 1 ПОДНС за противоконституционен.

По друг начин трябва да се третира останалите основания за предсрочно освобождаване включени в чл. 5 ПОДНС, тъй като те не са визирани от разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от Конституцията. Основното е вотът на недоверие, който за разлика от оставката, не е конституционен принцип. Освен за министър-председателя и правителството, Конституцията не го предвижда за друго- президент, народни представители и пр. Фигурата на председателя на Народното събрание е по-сходна на тази на президента, отколкото на министър-председателя. Нещо повече. При определена конституционна ситуация /чл. 97, ал. 4/ председателят на парламента упражнява и президентските правомощия. Такава възможност за министър-председателя въобще не съществува. Вотът на недоверие като основание за предсрочното прекратяване на мандата на председателя на Народното събрание не може да се въвежда с друг нормативен акт извън Конституцията, а единствено по реда на чл. 153 и сл. от нея. Включването в Правилника за организацията и дейността на Народното събрание представлява според мен недопустимо попълване на Конституцията.

По тези съображения намирам новелата в чл. 5, ал. 1, т. 2 ПОДНС за неконституционно съобразна и затова подписах решението с особено мнение.

София, 16 ноември 1992 г.

Конституционен съдия:

